

ZARZĄDZENIE

Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego z dnia 8.IV.1947 r., o świadectwach broni posiadanej przez strażę Ochronną.

Na podstawie art. 29 ust. (1) Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 27 października 1932 r. Prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807), zarządzam co następuje:

1. Urzędy, organizacje społeczne oraz przedsiębiorstwa państwowe, samorządowe i prywatne, którym broń jest potrzebna dla ochrony mienia lub bezpieczeństwa życia ich pracowników, winny uzyskać na każdą sztukę broni palnej — świadectwo broni wystawione przez władzę bezpieczeństwa publicznego.

2. Wymienione świadectwo broni wraz z legitymacją służbową danej instytucji, stwierdzającą udział pracownika w ochronie obiektu, uprawniające do posiadania broni w czasie wykonywania obowiązków służbowych na terenie danego obiektu.

W wypadkach gdy broń potrzebna jest dla pełnienia czynności ochronnych poza terenem danej instytucji, pracownik winien posiadać prócz świadectwa broni i legitymacji służbowej także odpowiednie zaświadczenie stwierdzające charakter jego podróży względnie przyczynę wydalenia się poza teren instytucji.

Posiadanie broni poza czasem służby uważane jest za nielegalne.

3. Świadectwa broni wydawane są przez Wojewódzkie Urzędy Bezpieczeństwa Publicznego.

Właściwość terytorialną urzędu określa się według miejsca położenia chronionego obiektu.

4. Wnioski o wydanie świadectw broni potwierdzone przez władzę zwierzchnią danego działu administracji lub gospodarki, winny być składane przez kierowników instytucji (naczelników urzędów, dyrektorów fabryk).

We wniosku, który winien zawierać szczegółowe uzasadnienie konieczności ochrony danego obiektu, należy podać wykaz posiadanej broni zawierający następujące dane: 1) nazwa broni, 2) kaliber, 3) numer, 4) rok wyrobu, 5) znaki szczególne, 6) ilość posiadanej amunicji, 7) pochodzenie broni i amunicji.

Do wniosku należy również załączyć imienny wykaz pracowników, którym broń ma być wydawana wraz z ich życiorysami, oraz podać kandydata na stanowisko komendanta straży, który ponosić będzie całkowitą odpowiedzialność we wszelkich sprawach związanych z uzbrojeniem straży danego obiektu.

5. Po przeprowadzeniu kontroli broni posiadanej przez instytucję oraz zatwierdzeniu komendanta straży na jego ręce wydane zostaną świadectwa broni.

Również ogólny spis strażników winien być zatwierdzony przez władzę bezpieczeństwa publicznego.

6. Komendant straży obowiązany jest zaprowadzić specjalną księgę wydawanej broni służbowej, zawierającą następujące rubryki: 1) liczba porządkowa, 2) data i godzina wydania broni, 3) nazwa i numer broni, 4) numer świadectwa broni, 5) ilość naboju, 6) nazwisko i imię otrzymującego, 7) pokwitowanie odbioru (podpis otrzymującego), 8) data i godzina zwrotu broni, 9) uwagi, 10) podpis komendanta straży.

Księga ta winna być zawsze dostępna dla kontroli organów służby bezpieczeństwa.

7. Broń wraz ze swym świadectwem winna być wydawana poszczególnym pracownikom (strażnikom) przez komendanta straży bezpośrednio przed wystąpieniem przez nich do czynności służbowych i zdawana natychmiast po zakończeniu służby, każdorazowo za pokwitowaniem w wymienionej w pkt. 6 księdze.

Na każdym obiekcie winno znajdować się odpowiednio zabezpieczone pomieszczenie dla przechowywania broni i amunicji.

8. Tryb postępowania odnośnie świadectw broni posiadanej przez strażę powołane w drodze ustawowej, regulują przepisy odrębne.

9. Uchyła się przepisy pkt. pkt. 4, 8 i 9 Zarządzenia z dn. 13 grudnia 1946 r. o pozwoleniach na broń palną (Monitor Polski Nr 2 z 1947 r.).

Pozostałe przepisy wymienionego zarządzenia odnośnie pozwoleń na broń dla straży ochronnych mają analogiczne zastosowanie do świadectw broni.

10. Wymienione w pkt. 1 instytucje winny uzyskać świadectwa broni odnośnie całego posiadanego przez te instytucje uzbrojenia w ciągu 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego Zarządzenia.

Minister Bezpieczeństwa Publicznego

St. Radkiewicz